

Список використаних джерел:

1. Закон України від 20 березня 1991 року “Про внесення змін і доповнень у Кодекс законів про працю Української РСР при переході до ринкової Економіки” // Відомості Верховної Ради України. - 1991. - № 23. — ст. 546;
2. Хусточкін О. Контракт у трудовому праві України (законодавство і практика його застосування // Право України. - 1995. - № 5-6. – 46 с.
3. Прилипка С.Н. Трудовой контракт по законодательству Украины: Автореферат. - Харьков, 1995. - 22 с.;
4. Баранюк Ю. Особливості змісту трудових контрактів//Право України. - 1998. - № 4 . - с.82;
5. Киселев И.Я.Трудовой договор при капитализме: проблемы найма и увольнения. - М.: Наука, 1989. – 180 с.;
6. Луценко А.С. Правовое регулирование контрактной формы трудового договора. - Донецк: Сталкер, 1999. – 210 с.;
7. Нестеренко О. М. Особливості правового виховання в Європі. Тенденції розвитку юридичної науки в інформаційному суспільстві: матер. міжнар. наук.-практ. конф. (Одеса, 28 груд. 2018 р.). Одеса: Гельветика, 2018. С. 14-17.

Науковий керівник: Нестеренко О.М., к.ю.н., ст. викладач

МЕХАНІЗМИ ДЕРЖАВНОГО УПРАВЛІННЯ СФЕРИ ОХОРОНИ ЗДОРОВ'Я

Танасова Н.С., Email:tanasova101@gmail.com

Таврійський державний агротехнологічний університет

Система охорони здоров'я відіграє винятково важливу роль у забезпеченні належного рівня життя. Здоров'я людини, як відомо, у світі визнається настільки значущим, що цей показник першим входить до індексу людського розвитку – універсального показника, з одного боку, рівня суспільного розвитку тієї чи іншої країни, а з другого – чутливого індикатора ефективності державного управління. Саме тому охорона здоров'я громадян є однією з найважливіших внутрішніх державних функцій сучасної України. Значні соціально-економічні перетворення, що відбуваються в нашій молодій державі, включають і реформування сфери охорони здоров'я, передбачаючи зміну правових, економічних і організаційних основ збереження, зміцнення і відновлення здоров'я громадян. При цьому слід наголосити на тому, що реформи базуються на наукових засадах, які включають базисні категорії науки державного управління у сфері охорони здоров'я.

Відповідно до ст. 49 Конституції України кожен має право на охорону здоров'я, медичну допомогу і медичне страхування. Охорона здоров'я забезпечується державним фінансуванням відповідних соціально-економічних, медико-санітарних і оздоровчо-профілактичних програм. Держава створює умови для ефективного і доступного для всіх громадян медичного обслуговування.

Система охорони здоров'я країни знаходиться в умовах постійних трансформаційних змін. Будучи багаторівневою й розгалуженою структурою, система, перетворюючись, формує складні підходи щодо визначення механізмів управління у державному і приватному секторах охорони здоров'я. Саме у них держава відтворює нову систему механізмів управління, розглядати які потрібно у сукупності впливів мезо-, макро- і мікро факторів із застосуванням нових форм управління на всіх рівнях.

Для досягнення поставленої мети використано методологію науки державного управління, сучасну теорію управління, закони, діалектики. Застосовано систему загальнонаукових і спеціальних методів дослідження, а саме: системний підхід – при дослідженні державного управління як цілісної системи, що поєднує всі гілки державної

влади, при виділенні різних видів механізмів, які забезпечують здійснення управління державою, при розгляді усього спектра понять державного управління та їх визначенні з урахуванням наявного взаємозв'язку; синтез – для з'ясування сутності, змісту та визначення ряду понять державного управління через поєднання окремих складових.

Для вирішення питань формування державної політики охорони здоров'я при Верховній Раді України можуть створюватися дорадчі та експертні органи з провідних фахівців у галузі охорони здоров'я та представників громадськості. Реалізація управління охорони здоров'я покладається на органи державної виконавчої влади. Особисту відповідальність за неї несе Президент України.

Президент України у своїй щорічній доповіді Верховній Раді України передбачає звіт про стан реалізації державної політики в галузі охорони здоров'я. Він виступає гарантом права громадян на охорону здоров'я, забезпечує виконання законодавства про охорону здоров'я через систему органів державної виконавчої влади втілює у життя державну політику охорони здоров'я та здійснює інші повноваження, передбачені Конституцією України. Кабінет Міністрів України організовує розробку та здійснення комплексних і цільових загально державних програм, створює економічні, правові та організаційні механізми, що стимулюють ефективну діяльність в галузі охорони здоров'я та інші заходи. Отже, коли ми говоримо про державне управління охороною здоров'я, то розуміємо діяльність органів держави щодо організації й управління усіма складовими системи охорони здоров'я для задоволення потреб громадян України щодо збереження та зміцнення здоров'я.

Законодавство України у сфері охорони здоров'я – це комплекс законодавчих та нормативно-правових актів, які визначають правові, організаційні, економічні та соціальні засади охорони здоров'я в Україні, а також регулюють суспільні відносини у цій сфері з метою забезпечення гармонійного розвитку фізичних і духовних сил, високої працездатності й довголітнього активного життя громадян, усунення факторів, що шкідливо впливають на їх здоров'я, попередження і зниження захворюваності, інвалідності та смертності, поліпшення спадковості. Адже головною метою реформи медичної сфери є поліпшення здоров'я населення, забезпечення рівного й справедливого доступу усіх громадян до медичних послуг належної якості.

Для досягнення цього поставлено такі завдання:

- підвищити якість медичних послуг;
- підвищити доступність медичних послуг;
- поліпшити ефективність державного фінансування;
- створити стимули для здорового способу життя населення й здорових умов праці.

З 1 січня 2020 року всі медичні заклади, що надають спеціалізовану медичну допомогу, перейдуть на оплати за договорами з Національною службою здоров'я України (НСЗУ). Для цього вони мають відповідати кільком вимогам, перша з яких — реорганізуватись у комунальні некомерційні підприємства.

Зараз ситуація з реорганізацією лікарень в країні нерівномірна. Лідером по реорганізації закладів є Полтавщина — 85% спеціалізованих закладів вже змінили свій статус на комунальні некомерційні підприємства (КНП). На другому місці Харківська область — 80% мед закладів автономізовані. Заними Волинська (75%), Рівненська (73%) та Львівська області (68%). Шість областей України перетворили у комунальні некомерційні підприємства більше 50% своїх лікарень.

Найменше закладів реорганізовано у Луганській області — 10% та на Закарпатті — 13%. Наступна в «антирейтингу» — Івано-Франківська область, де мають статус комунальних некомерційних підприємств лише 23% закладів. У Херсонській області на КНП перетворені лише 29% лікарень, а в процесі — 12%.

Отже, коли ми говоримо про державне управління охороною здоров'я, то розуміємо діяльність органів держави щодо організації й управління усіма складовими системи охорони здоров'я для задоволення потреб громадян України щодо збереження та зміцнення здоров'я.

Список використаних джерел

1. Бережна Ю.В. Об'єктивна необхідність державного регулювання розвитку сфери охорони здоров'я в Україні. Соціально-економічний розвиток України та її регіонів: проблеми науки та практики: збірник матеріалів Міжнародної науково-практичної конференції (м. Харків, 10-11 травня 2012 р.). Ю. В. Бережна. Харків, 2012. С. 236-239.

2. Бюджетний кодекс України №2592VІ від 07.10.2010. Дата оновлення: №2246VІІІ від 07.12.2017 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon.rada.gov.ua/cgi-bin/laws/main.cgi?nreg=4015>.

3. Закон України "Про державні фінансові гарантії медичного обслуговування населення" №6327 від 19.10.2017 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/2168v111>.

4. Закон України "Закон про підвищення доступності та якості медичного обслуговування у сільській місцевості" від 22.06.2019 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/2168v111>.

5. Камінська Т.М. Про розвиток квазіринкових відносин в охороні здоров'я Т. М. Камінська// Економічна теорія. 2006. № 2. С. 17-24.

Науковий керівник: Вороніна Ю.Є., к.н. здерж.упр., ст. викладач